

Милосердним

Іван Франко

Нехай і так, що, мов черв'як,
Затоптаний в багно життя,
Оскорблений, унижений,
З гнівом в душі вмираю я;
Нехай і так, що, в старця мов,
Похилий мій, нужденний вид, –
Та все ж ваш дар непрошений
Глибоко грудь мені ранить.

Нехай і так, що добрі ви,
І чесні ви, і щирі ви,
Що з милосердя даєте
Старцеві милостині ви;
Та милостині вашої
Я не благав, я не просив –
За що ж ви дар той тичете,
Щоб руку мні наскрізь палив?

І хто ж вам право дав таке,
Щоб милувались ви сей час
Над кождим, у кого лице
Не так щасливе, як у вас,
В кого уста безкровнії,
Погас в очах веселий жар
І одіж драна голосно
Говорить: бач, се пролетар?

Хто знає, може, драний той,
Блідий, нужденний пролетар
Не хоче милості, вважа
Пощочиною всякий дар?
Хто знає, може, слова лиш
Прихильного від вас він жде,
А може, найвдячніший вам
За ваше мовчання буде?

А може, дар той, за котрий
Вас ваша совість похвалить,
Його важким униженням,
Мов п'ясть, додолу повалить?
А може, за той дар, що в вас

Із милостивих рук плине,
Він милість вашу дешево
І руки ваші проклене?..

12 іюня 1880